

1. BEL. HELYSZÍN NÉV - NAPPAL

FELÜLNÉZET

HUMBERT HUMBERTet látjuk felülnézetből, amint éppen felnyit egy bőröndöt. Elkezd bepakolni a ruháit (a ruhák már előre össze vannak hajtva).

KISTOTÁL

Az egész hotelszobát látjuk. Nappal van, fényárban úszik az ódivatú, rendezett helyiség. Az ágyon szétszórva LOLITA és Humbert Humbert ruhái és tárgyai láthatóak - többek között tipikus felnőtt férfi és kislány szettek. Humbert Humbert háttal áll a kamerának, az egész trailer alatt egyszer sem látjuk az arcát, így megmarad a titokzatossága, amely egyben a dominanciája jelképe is. Közben Lolita befut a képbe, majd hasra veti magát az ágyon és lóbálja a lábait. Kezébe veszi a szétszórt képregények közül az egyiket.

KÖZELI/SZEKOND

Lolita arcát először eltakarja a képregény, aztán lassan kikukucskál a lapok felett. Hamar elunja az olvasást, eldobja a képregényt. Mocorogni kezd, megfordul, és elkezd Humbert szemét figyelni, majd lenéz a férfi kezére (kvázi átirányítja a néző figyelmét Humbertre).

VÁGÁS

KÖZELI

Humbert Humbert kezét látjuk, amint pakol a bőröndbe. A kamera leköveti a mozgását.

ZOOM-OUT

BŐ SZEKOND, FELÜLNÉZET

Itt már nem csak szigorúan a bőröndöt és Humbert Humbert kezeit látjuk, hanem a Lolita által olvasott képregény széle is belelóg a képbe. Ebben a snittben kezdi el bepakolni Humbert Humbert Lolita ruháit is a sajátjai mellé. Ahogy bekerült az összes ruha, Humbert Humbert lezárja a bőröndöt.

TOTÁL

Lolita és Humbert Humbert kézen fogva indulnak az ajtó felé, nem látjuk egyikőjük az arcát sem. Követjük a haladásukat a kamerával. Az ajtónál van egy kis asztalka, ahogy a páros kilép az ajtón, észrevesszük a Lolita-könyvet az asztalka tetején.

NARRÁTOR

Ugyanaz a gyerek volt - ugyanaz a törékeny, mézszínű váll, ugyanaz a selymes, hajlékony, meztelen hát, ugyanaz a gesztenyeszínű haj. A keblére kötözött, pöttyös zsebkezdő idősödő majomszemem elől elrejtette a bimbózó kebleket, melyeket valaha, egy halhatatlan napon cirógattam, de ifjúkorom emlékezetének bémész pillantása elől nem. És akárha valami apró hercegnő tündérmesebeli dajkája volnék (elveszett, elrabolták, cigánycondrákban fedezték fel, azokon át mosolygott meztelensége a királyra és kopóira), felismertem oldalán az apró, sötétbarna anyajegyét. Áhítattal és mámorosán (a király felrikolt örömeiben, fanfarok harsannak, a dajka részeg) láttam viszont csodálatos, behúzott hasát, melyen délnek tartó ajkam röviden megpihent, s a gyermekes csípőket, hol megcsókoltam sortja szegélyének csipkés lenyomatát azon az utolsó, örült, halhatatlan napon, a "Roches-rózsák" mögött. A huszonöt év, amit azóta megéltem, lüktető ponttá zsugorodott, és elenyészett. Lehetetlen feladatnak találom, hogy megfelelő erővel fejezzem ki a villanást, a remegést, a szenvedélyes felismerés hatását. E nap beragyogta pillanatban, amikor tekintetem végigsiklott a térdelő gyermekén (szeme komoly, sötét szemüvege fölött hunyorgott - a kis Herr Doktor, aki majd kigyógyít minden fájdalomból), míg elparádéztam előtte felnőttálruhában (nagydarab, jóképű hústorony, csupa moziférfiasság), lelkem vákuumja magába szívta ragyogó szépsége minden részletét;

ezeket aztán egyeztettem halott
menyasszonyom vonásaival. Kicsivel később
természetesen, ő, a nouvelle Lolita, az én
Lolitám, tökéletesen elhomályosította
prototípusát. Mindössze annyit kívánok
hangsúlyozni: a tény, hogy fölfedeztem őt,
gyötrelmes múltam "tengerparti bús
mezejének" végzetes következménye volt. A
két esemény között minden egyéb pusztán
botladozások és baklövések sorozatának
tekinthető, alapjában véve semmi köze a
gyönyörhöz. Ami közös volt bennük, egygé
tette őket.

(...)

Miért reméltem, hogy külföldön boldogok
leszünk? A környezetváltozás olyan
hagyományos téveszme, melybe tönkrement
szerelmek és tudók vetik bizalmukat.